

Verslag van de 266ste vergadering van The Dickens Fellowship Haarlem Branch.

Voor flakkerende monitoren verzamelden zich 17 leden. De president is blij dat het ook ditmaal weer gelukt is want de techniek die gemoeid is met het organiseren van een zoombijeenkomst drijft haar soms tot wanhoop. Daar kwam nog bij dat het zoomprogramma plots uit eigen beweging boodschappen begon rond te sturen waarin stond dat de bijeenkomst was afgelast. De president vermoedt boos opzet, maar van wie? Het Jane Austen genootschap, complotdenkers, een cyberaanval uit een vreemd land of misschien toch gewoon een rondwarend computervirus; alsof wij niet genoeg te stellen hebben met virussen. Maar ook anderen worstelen met de techniek, zo is de heer Van Kessel al vanaf 11 uur bezig zichzelf in beeld te krijgen, iets wat uiteindelijk toch lukt. Hij informeert of er vandaag ook bediening is. Die is er, zegt de president, maar de ober is net op weg naar Dordrecht met een portie bitterballen voor de heer Klok die het ook al niet makkelijk heeft. Hij had zich gemeld in het ziekenhuis om zich een gipsbeen te laten aanmeten en had daar zijn pen in het nog natte, maar sneldrogend gips laten vallen. Daardoor vervalt zijn bijdrage voor deze dag.

De secretaris wijst op de Annual Conference die dit jaar via de zoom wordt gehouden, en wel op 16, 17 en 18 juli. De eerste dag staat alleen de algemene ledenvergadering op de rol. Deelname aan alles is gratis maar een ieder dient zich wel aan te melden. Zie de vernieuwde maar niet verbeterde website www.dickensfellowship.com, U vindt het onder "Fellowship News".

De penningmeester meldt dat bij een aantal leden het geweten toch is gaan opspelen en dat er een onregelmatige stroom van contributies op gang is gekomen.

De editor vertelt ons dat de voltallige redactie heeft vergaderd en dat dit niet via de zoom is gegaan. Er is een zomereditie op komst, maar de vraag is of er voldoende geld in kas is om die te bekostigen. Sinds de heer David deel is gaan uitmaken van de redactie is de overhead fors gestegen en ook zijn er, ondanks de corona crisis, gewoon bonussen uitgekeerd.

Meteen hierop valt de verbinding met de president weg en dus ook met de penningmeester waardoor er geen antwoord komt. Van de onstane ontsteltenis maakt de heer Rijntjes gebruik om het woord te grijpen en dat ook niet meteen weer af te staan. Hij vermoedt dat hij bij de "harde kern" van de leden niet bekend is en neemt de gelegenheid te baat zich voor te stellen. Hij drijft een winkeltje in antieke boeken en sinds zijn pensionering ook nog op een ontspannen wijze. Ook wordt hij regelmatig achter een kopje thee met melk bij de in Dickens gespecialiseerde boekwinkel van Jarndyce te Londen gesignaleerd. Zijn bedrijvigheid vindt plaats onder de naam: "Boekhandel Traddles". Dit noopt de secretaris, die zich overal mee bemoeit, een voorbeeld aan te halen van een man in Belfast die een antiekwinkel drijft onder de naam: "Wemmick's Antiques". Dit vanwege Mr. Wemmick's voorliefde voor "portable property". Wemmick zag ook geld als "portable property", leest U maar de dialoog tussen hem en Pip die het plan heeft opgevat zijn vriend Herbert Pocket financieel te ondersteunen. "Then it your opinion," I inquired, with some little indignation, "that a man should never ---
"--- invest portable property in a friend?" said Mr. Wemmick. "Certainly he should not. Unless he wants to get rid of the friend --- then it becomes a question how much portable property it may be worth to get rid of him". Iets om te onthouden als U wat krijgt toegestopt.

Dan verschijnt de president plots weer terug in beeld. De verbinding bleek verbroken door een sputerende contactdoos.

Waarop zij meteen het woord geeft aan de heer Bouman voor de eerste bijdrage op deze middag. Die keek eens naar een filmversie van "Nicolas Nickleby" waarin de de ouders van Nicolas het hebben over de voor en nadelen van het speculeren op de beurs. Zij besluiten er aan te beginnen met in gedachte het weinig optimistische uitgangspunt: 'If we lose it all we can't live no longer'. In de film van de regisseur Douglas McGrath is er een zogenaamde voiceover aan het woord die besluit met de zin: 'and Mr. Nickleby, who never speculated, speculated'. Bouman vond dat erg Dickensiaans, die herhaling in de zin. Maar toen hij uiteindelijk het boek oppakte bleek die zin er niet in te staan. Was McGrath dan meer Dickensiaans dan Dickens zelf. Spreker worstelt al enige tijd met deze vraag en legt deze nu, op aanraden van zijn therapeut, voor aan een deskundig gezelschap.

De deskundigheid blijkt bij de heer Hoekema te liggen. Deze film, uit 2002, werd door de critici als te zoet en glad bestempeld. Dit in tegenstelling tot de laatste Dickens film, "David Copperfield", die mede door een andere opzet, lovende kritieken kreeg.

De heer Ferdinandusse vertelt ons over de oude zwart-wit film "Great Expectations", van David Lean, waarbij er tijdens het vertonen van de openingsscene, waarin de ontsnapte boef vanachter een grafsteen plots te voorschijn schiet, al meteen de eerste hartaanval viel te noteren.

Waarop mevrouw Hesp, ook puttend uit Nicolas Nickleby, ons de levendige beschrijving van het graf van Smeke voorleest. Dickens koos bewust voor een dergelijke sentimentele beschrijving. Al die pathos vond hij nodig in zijn werk, naast zijn nauwkeurige beschrijvingen van de harde realiteit en het lijden van alle dag. Pathos, sentimentaliteit, vond de lezer van toen ook belangrijker dan humor. Nu lijkt dat meer andersom te liggen.

Spreeker trekt een vergelijk met het verhaal van de koffiehandelaar in Multatuli.

Mevrouw De Groot-May was door de tekst in de convocatie over de zomer gaan nadenken en wie zomer zegt, zegt al gauw picknick. Zij stelt dat de picknick “quintessentially an English cultural phenomenon is. An epicurean excursion with family and friends to be experienced among the idyls and nestling groves of nature. The garden of Eden revisited without the dire consequences”.

Zij beschrijft een contrast tussen de beschrijving van een picknick in “The Rubaiyat of Omar Khayyam” (translated by Percy Fitzgerald, een van de oprichters van The Dickens Fellowship) en van de picknick in “The Pickwick Papers” als “a contrast tussen de idyll and the real, between the sublime and the, well, the Pickwickian”. Waar Khayyam zijn picknick onder meer beschrijft in bewoordingen als “wilderness is paradise now” en “the bird is on the wing” plaatst Dickens zijn picknick tussen een vogeljacht en Mr. Pickwick die in een kruiwagen huiswaards keert.

De bedoeling is dat zij dit nog uitwerkt en dat het dan op de burelen van de Dutch Dickensian belandt,

De heer Ferdinandusse vroeg zich af of Dickens bij benadering geschreven heeft over de situatie waar wij ons in bevinden vanwege het corona virus. Dat blijkt zeker wel het geval.

Allereerste zijn daar Mrs. Clenham en Miss Havisham die het begrip zelf-isolatie wel erg letterlijk opvatten. Hoewel Mrs. Clenham op het einde van het boek toch naar buiten gaat, iets dat eigenlijk als een zwakgebod kan worden beschouwd. Miss Havisham is wel standvastig, tot het einde.

Spreeker noemt Tellson’s bank, in “Tale of Two Cities”, als een instituut dat in een permanente vorm van lockdown verkeerd. “After bursting open a door of idiotic obstinacy you fell down two steps, and came to your senses in a miserable little shop, with two little counters, where the oldest of men made your cheque shake as if the wind rustled it, while they examined your signature by the dingiest of windows, which were always under a shower-bath of mud from Fleetstreet, and which were made the dingier by their own iron bars proper, and the heavy shadow of Temple Bar”.

Er werkten bij Tellson doorgaans stokoude mannen, met jongeren werd als volgt omgegaan: “When they took a young man into Tellson’s London house, they hid him somewhere till he was old. They kept him in a dark place, like a cheese, until he had the full Tellson flavour and blue-mould upon him. Then only he was permitted to be seen, spectacularly poring over large books, and casting his breeches and gaiters into the general weight of the establishment”.

In “Bleak House” gaat het vermoedelijk over besmettingen met pokken en in het derde hoofdstuk van “Little Dorrit” trekt Dickens een vergelijking tussen London op zondagmorgen (gloomy, close and stale) en de pest. “In every thoroughfare, up every alley and down every turning, some doleful bell was throbbing, jerking, tolling, as if the Plague were in the city and the dead-carts were going round”. Met een ophanden zijnde uitbraak daarvan kreeg Dickens zelf ook te maken toen hij in Boulogne verbleef. Hij kreeg een waarschuwing en kon nog net op tijd naar Engeland vertrekken. Een goede vriend van hem was niet zo gelukkig en verloor daar twee kinderen.

Een kanttekening hier: Paul Schlicke stelt een aantal beweringen in zijn “Oxford Readers Companion to Dickens”: ‘Dickens is rarely specific on the causes of non-accidental death in his fiction ..... to Dickens disease is not about a specific disease but a metaphor for deeper social ills ..... fever in Dickens is moral as well as physical, as in the great ‘epidemic’ of speculation in Little Dorrit’.

Het woord ‘Boulogne’ is nog maar net gevallen of het gesprek komt op Ellen Ternan en de vraag of zij nu wel of niet een kind van Dickens heeft gebaard. Het wordt een geanimeerd gesprek want het is een onderwerp dat nooit wordt afgesloten. Hoewel er ook een stevige sectie binnen de Fellowship is die zelfs het bestaan van een relatie tussen Dickens en Ellen Ternan ontkent, laat staan dat kind.

De secretaris woonde in 2013 de Annual Conference in Boulogne bij en herinnert zich nog dat wij voor het huis geposteert werden waar de ontmoetingen tussen Dickens en Ellen Ternan zouden hebben plaatsgevonden. De eigenaar vond het geen enkel probleem ons toegang te verlenen. Veel was er niet te zien want men had er een overspannen binnenhuisarchitect in los gelaten die meedogenloos had toegeslagen. Zelfs een stukje van het originele behang, dat in ieder geval in Dantummerwoude nog te bewonderen was, ontbrak.

Hierop geeft de president zichzelf het woord en spreekt over een een nieuwe vertaling van “A Christmas Carol”, uitgegeven in Antwerpen en een boek van een mevrouw Hoog waarin Dickens als politiemann wordt opvoerd die, samen met een inspecteur Bricks, zaken oplost.

Waarna zij het nog heeft over het personage van Newman Noggs, bij wie veel non-verbaal gaat. Zij beloofd dit allemaal nog uit te diepen en er dan in september een korte lezing over te houden.

Waarna de president sprekers bedankt en er verder gepraat kan worden.

De heer Van Kessel heeft het sinds de Brexit moeilijk met het her-afsluiten van zijn abonnement op The Dickensian. Hij vermoedt boos opzet maar weet niet aan welke kant van de Noordzee. Waarna het gesprek gaat over de huidige problemen met bestellingen vanuit de UK. Een van de leden had daar zelfs een fiets- en roeimachine besteld die nog steeds niet is gearriveerd. Vooruit maar weer.

De heer Klok raadt aan op alle bestellingen altijd “printed matter” te schrijven want scheelt enorm in de kosten. Maar of dat ook opgaat bij zo’n fiets-en roeimachine blijft nog maar de vraag.

Mevrouw de Zaaijer merkt op dat het uiteindelijk altijd om geld gaat. Iets dat klopt, want wat moet je er anders mee als je het hebt, of niet natuurlijk. Op een van de monitoren zien wij de penningmeester een vel papier schuin omhoog houden waarop de lijst met achterstallige contributies.

Wanneer de heer Van der Wall ons nog wijst op Het Land van Jan Klaassen dat binnenkort weer open gaat maar nu ook met de collectie poppen, wandelstokken en aanverwante zaken uit het Bronkhorster museum van ons ontvallen dr. De Jong. De website spreekt van “een mooi plaatsje naast de camping”.

For shame !

In het periodiek van de Broadstairs Branch stond een stukje van Ken Nickoll. Die had een oude ingezonden brief uit 1872 naar “The Thanet Advertiser” gevonden met betrekking tot “Beastly Behaviour in Broadstairs”. Die ging als volgt:

‘Sir, it has been said that people away from home may do anything, and so it seems here, for modesty and decency appear to be left behind by Londoners who frequent this quiet and respectable little watering - place.

When Charles Dickens lived here, bathers were allowed to enjoy the water under proper restrictions, but nowadays there seems to be an absence of all authority, and a licence most unpardonable.

Gentlemen and ladies bathe in the same bay, and double [bathing] machines are provided for married couples, and thus, to the astonished public, men and women are seen dancing, diving, floating arm - in - arm, and throwing somersaults with a freedom positively embarrassing. Now, Sir, we have been wont to complain of scenes at French bathing places, but I can affirm that I have never seen in France anything so flagrantly disgusting as that which I am compelled to witness every day at Broadstairs.’

Het huidige Zandvoort is er niets bij.